

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899366
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013899366.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej VIHORLAT akciová spoločnosť Snina, so sídlom v Snine, Strojárska 20, proti povinnému Fond národného majetku Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 100 (pôvodne LSH, š.p., so sídlom v Bratislave, Magnetova 11), o vymoženie 280,99 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. Er 318/1998, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2011 sp. zn. 18 CoE 147/2011 takto

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 27. júna 2011 sp. zn. 18 CoE 147/2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III uznesením z 28. septembra 2007 č.k. Er 318/1998-56 exekúciu zastavil, pretože predchádzajúcim uznesením z 13. júla 2007 č.k. Er 318/1998-49 ju vyhlásil za neprípustnú (z dôvodu výmazu oprávnenej z obchodného registra). Povinnému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy konania v sume 7 067 Sk do 3 dní od právoplatnosti uznesenia a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Okresný súd Bratislava III uznesením z 28. februára 2011 č.k. Er 318/1998-71 zmenil svoje predchádzajúce rozhodnutie vo výroku o náhrade trov konania súdnemu exekútorovi na základe odvolania povinného tak, že súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že napadnuté uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom (§ 374 ods. 4 O.s.p.) bolo zmätočné, preto sudca odvolaniu vyhovel. Uviedol, že Fond národného majetku nie je právnym nástupcom pôvodného povinného, nie je v tomto konaní pasívne legitimovaný, exekúcia sa v danej veci vôbec nemala začať, pretože 2. septembra 1997 bola nariadená proti subjektu, ktorý bol 18. marca 1993 vymazaný z obchodného registra.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 27. júna 2011 sp. zn. 18 CoE 147/2011 odvolanie súdneho exekútora odmietol. Uviedol, že je potrebné vychádzať z § 37 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2002, kedy Exekučný poriadok exekútorovi postavenie účastníka exekučného konania ešte nepriznával (exekučné konanie sa začalo 2. septembra 1997). Vzhľadom na to, že exekútor nebol v prejednávanej veci osobou oprávnenou na podanie odvolania, muselo byť jeho odvolanie odmietnuté (§

218 ods. 1 písm.b/ O.s.p.).

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť a dôvodnosť mimoriadneho dovolania vyvodzoval z § 243e ods. 1 O.s.p., § 243f ods. 1 písm.a/ O.s.p. a § 237 písm.f/ O.s.p. Vádu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. videl v tom, že odvolanie súdneho exekútora bolo odmietnuté, hoci na to neboli splnené podmienky a tým bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že súdneho exekútora treba považovať za účastníka konania pre určitý úsek konania, ak sa rozhoduje o jeho procesných právach a povinnostiach bez ohľadu na to, že sa exekučné konanie začalo pred 1. februárom 2002.

Povinný navrhol mimoriadne dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné.

Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolať označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným. V konaní o mimoriadnom dovolaní neboli procesné vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/, g/ O.s.p. namietané, tieto neboli ani zistené.

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu je v danom prípade postihnuté procesnou vadou podľa § 237 písm.f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať sa rozumie postup súdu, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané mu v občianskom súdnom konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

O postup odnímajúci účastníkovi možnosť pred súdom konať ide tiež v prípade postupu odvolacieho súdu, dôsledkom ktorého je odmietnutie odvolania, i keď procesné predpoklady pre to neboli dané (porovnaj obdobne R 23/1994, R 51/1996 a R 55/2006).

Odvolací súd nepovažoval súdneho exekútora za osobu oprávnenú podať odvolanie, lebo exekučné konanie sa začalo pred 1. februárom 2002 a v tom čase účinný Exekučný poriadok nepriznával súdnemu exekútorovi postavenie účastníka exekučného konania. Novela Exekučného poriadku, ktorá nadobudla účinnosť 1. februárom 2002, síce pri rozhodovaní o trovách konania priznala postavenie účastníka (už) aj súdnemu exekútorovi, v zmysle prechodných ustanovení k úpravám účinným od uvedeného dňa sa ale exekučné konanie, ktoré sa začalo pred týmto dňom, má dokončiť podľa dovtedajších predpisov.

Dovolací súd zastáva názor, že i keď podľa prechodných ustanovení Exekučného poriadku k úpravám účinným od 1. februára 2002 (§ 235 ods. 2 Exekučného poriadku) nebolo možné aplikovať § 37 ods. 1 Exekučného poriadku v znení od 1. februára 2002, predsa len mal byť súdny exekútor v danej veci považovaný za účastníka pre určitý úsek konania, a to bez ohľadu na skutočnosť, že zákon ho výslovne za účastníka neoznačoval. Súdny exekútor bol totiž pri rozhodovaní o trovách exekúcie subjektom, o

koho procesných právach a povinnostiach sa rozhodovalo. Aj podľa právnej úpravy účinnej pred uvedeným dňom mal byť preto súdny exekútor považovaný za účastníka konania v časti, v ktorej sa rozhodovalo o trovách exekúcie, a teda aj osobou oprávnenou napadnúť odvolaním výrok o týchto trovách. Postup odvolacieho súdu, ktorý prehliadol toto procesné postavenie súdneho exekútora a z neho vyplývajúce procesné oprávnenia, nezodpovedal zákonu a viedol k odňatiu možnosti súdneho exekútora konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm.a/ O.s.p. a § 237 písm.f/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.